

OPINNÄYTETYÖ:

MAIJA HELASVUO

KUVATAITEEN MAISTERIN TUTKINTO

KUVANVEISTON KOULUTUSOHJELMA

TAIDEYLIOPISTO KUVATAIDEAKATEMIA

2016

LÄTÄKÖIDEN ÄÄRELLÄ

TAUSTAA

Valmistuin Lahden Taideinstituutista 1994, olen siis toiminut kuvanveistäjän ammatissa yli kaksikymmentä vuotta. 1980-luvun lopun Suomi, myös taidekoulutuksen suhteen, oli hyvin erilainen. Silloin ajattelin, että pääsemällä kolmeen näkemykseni mukaan kentällä arvostettuun kouluun, Lahden Taideinstituuttiin, Suomen Taideakatemiaan tai Turun Piirustuskouluun, oli mahdollisuuteni toimia taiteilijan ammatissa turvattu.

Tulevat tutkinnon uudistukset, Lahden ja Turun muuttuminen AMK: ksi, kuvataiteilijoille suunnatun Pallas-koulutus-ohjelman perustaminen silloiseen Taideteolliseen korkeakouluun sekä Taideakatemia koulun muuttuminen yliopistoksi, muuttivat vähitellen maisterin tutkinnon nuorempien sukupolvien ”perustutkinnoksi”. Pelkäsin tutkinnon puuttumisen sulkevan minulta ovia, erityisesti sivutoimisten tuntiopetustöiden suhteen, jotka kuitenkin ovat usein toimeentulon kannalta tärkeitä. Tämän vuoksi päätin pyrkiä Taideyliopiston Kuvataideakatemia erillismaisterikoulutukseen.

JOHDANTO

Olen tullut tunnetuksi erityisesti puun veistäjänä. Näkemykseni mukaan haaveeni kehittyä puun veistämisessä syntyi jo lapsuudessani. Minua vietiin lapsena kulttuurihistoriallisesta kohteesta toiseen, tällöin Suomen keskiaikaiset puuveistokset sekä vaivaisukot tekivät suuren vaikutuksen. Muutenkin juuri veistokset aiheuttivat pienessä työssä suorastaan fyysisiä reaktioita ja jäivät parhaiten kaikista näkemistäni näyttelyistä mieleen.

Lapsuuteni ja nuoruuteni panostin kuitenkin enemmän puun soivaksi saattamiseen viulun muodossa. Tämän seurauksena ymmärsin, että taidon haltuunottoon menee vähintään kymmenen vuotta. Lahden Taideinstituutista valmistuessani päätin kehittyä puun käsittelyssä viulun soiton opiskelun metodilla: päivittäisellä harjoittelulla sekä tutkimalla puuveistosten rakennetta. Kiersin lähes kaikki Suomen keskiaikaiset kirkot, tein matkoja ulkomaille tiettyjen veistosten perässä sekä tutkin vanhempien kollegoideni, erityisesti Radoslaw Grytan ja Anneli Sipiläisen tuotantoa.

Veistäjän näkökulmasta puu on monipuolinen ja loputtoman muunneltavissa oleva materiaali. Puuta pystyy muokkaamaan ja korjaamaan loputtomiin. Materiaalia voi lisätä milloin tahansa veistotyön aikana, mihin tahansa kohtaan veistoksessa. Puuta voi myös helposti poistaa, minkäkokoisen palan vain. Poistamista ja lisäämistä voi tehdä missä vaiheessa työskentelyprosessia tahansa.

Puu on lämmin. Puun työskentelylämpötila on lähellä huonelämpötilaa. Puu ei tunnu kylmältä veistäjän käsissä. Puu on kestävä materiaali. Oikein säilytettynä puu voi kestää ikuisesti. Rikkoutunut veistos on aina mahdollista korjata.

Ainoan todellisen uhan puuveistosten säilymiselle muodostaa tuhoeläimet, jotka voidaan nekin häivyttää pakastamalla veistos. Puumateriaalin veistettävyyys vaihtelee puulajeittain. Oman kokemukseni mukaan leppä ja mänty ovat parhaita. Ne ovat kiinteitä ja tasasyisiä puulajeja. Koivu on hyvä, mutta huomattavasti

kovempi kuin edelliset. Haapa on pehmeä, mutta sen pitkäsyisyys voi yllättää. Kuusi on tikkuista, se ei taivu helposti koko massaltaan tahtooni, lastut lohkeilevat liian usein päämäärättömästi taltan alla.

Vuosien saatossa totesin, ettei kaikki ideat ole puusta veistettävissä ja siksi olen muovailnut mm. ”Strange Fruits” sarjan pronssiveistoksia vuosina 2011-12. Hyvin pitkään rinnalla on kulkenut myös keraamiset veistokset, aikaisemmin puuveistosten osana. Vuodesta 2012 alkaen myös itsenäisinä, jopa lasitettuina teoksina. Sekä pronssiveistoksia, että keramiikkaa tein yksittäisiä teoksia jo aikaisemminkin. Liitin myös joihinkin puuveistoksiin kernistä ommeltuja osia.

Materiaali valintani ovat idea-lähtöisiä. Katson eri materiaaleihin liittyvän kulttuuriimme pohjautuvia tai siitä nousevia yhteisiä merkityssisältöjä ja assosiaatioita, joita on mahdollista yhteisesti jakaa. Mielestäni on siis mahdollista valita tietoisesti materiaaleja, tietyn merkityssisällön kuvaamiseksi, jopa tietyn tunteen aikaansaamiseksi. Tämän vuoksi mietin tarkkaan kulloisenkin työn materiaali valintoja, sekä puulajeihin liittyviä kulttuurisia mielikuvia. Koen tämän kaltaisen pohtimisen olevan tärkeä osa kuvanveistäjän ammattitaitoa, teknisen osaamisen lisäksi ja rinnalla.

Näen taiteen yhtenä tehtävänä tuoda esille, vaikkapa materiaali assosiaatioiden kautta, yhteistä kokemusta maailmasta. Mahdollistaa näin yksityisen muuttumisen yleiseksi kokemukseksi. Yksi taiteen tärkeimmistä tehtävistä, kautta taidehistorian, on ollut lohdun tuottaminen, yksin tarpovalle, maailmaan heitetylle ihmisparalle. Edellisen lisäksi taide on ollut käytännöllinen väline, vaikeina kokemiemme aiheiden keskustelun ulkoistajana. Kun puhumme vaikkapa kuolemasta, sitä käsittelevän taiteen äärellä, voimme keskustella asiasta etäännyttäen henkilökohtaiset tuntemuksemme taiteeseen. Taidetta katsoessa on mahdollista puhua vaikkapa pelosta ilman henkilökohtaisen pelon kokemuksen jakamista.

Näissä tehtävissä, kuvanveiston kontekstissa, on mielestäni merkitystä, mitä merkityssisältöjä kulloisellekin materiaalille on kulttuurisesti muodostunut. Kuvanveisto ei ole vain muodon tai mittakaavan muokkaamista, vaan merkityssisällöillä leikkimistä ja operoimista, joka saa ilmiänsä myös materiaalivalintojen kautta.

HYVINKÄÄN TAIDEMUSEO YKSITYIS-NÄYTTELY 11.9 -8.11 2014

Hyvinkään Taidemuseon näyttely oli kutsunäyttely, josta sovittiin noin vuosi ennen pyrkimistäni Kuvataideakatemiaan. Siksi aloitin tämän yksityisnäyttelyni työstämisen jo sen vuoden alussa kun pyrin Erillismaisteriohjelmaan.

Tammikuussa 2014 päätin alkaa työstää näyttelyä käymällä museon salissa, sen ollessa tyhjänä näyttelyiden välissä ja pyytämällä tilasta pohjapiirroksat. Piirsin pohjapiirrosten perusteella joitain luonnoksia tilan jakamisesta, ja tulin siihen tulokseen, että tila tarvitsee yhden korkean työn ovesta katsoen oikealle, salin perälle.

Juurekset, 2014

En kuitenkaan aloittanut tuosta työstä, jonka idea vielä tuossa vaiheessa oli epämääräinen, vaan aloin työstää vanhempaa ideaani, haavettani tehdä asetelman perinnettä jatkava työ juureksista. Tämän taustalla oli Pentti Kaskipuron muutamat grafiikan vedokset, joita olin ihaillut jo lapsena. Ostin muutaman juureksen ja piirsin lyijykynällä luonnoksia. Harkitsin tekeväni pienoismallit, mutta päätin kuitenkin jatkaa suoraan suurempaan versioon. Ajattelin, että kolme on kiva luku ja soiva asetelma, valitsin juureksista lantun, punajuuren ja sipulin.

Aloitin sipulin työstämisen tekemällä pahvista 1:1 siluetti-mallin. Päätin käyttää sipulissani sekä haapaa, että punahonkaa, näin sain sipulin raidat osaksi teosta. Siluetin avulla sahasin ja liimasin ensimmäisen sipulin muotoisen ovaalin, johon aloin liittämään kerroksittain muita renkaita. Porasin puutapit tukemaan aihiota ja työstin erilaisilla taltoilla muotoa. Kun työ oli mielestäni valmis, korjasin reiät ja halkeamat. Samankaltaisesti rakensin ja veistin punajuuren lepästä, punaisen värin vuoksi ja lantun haavasta vaalean keltaisen värin vuoksi. Lantun päätin veistää ”palana”, näin sain veistosryhmääni myös yhden kulmikkaan muodon.

Työn aikana mietin millainen varjo veistoksista lankeaisi. Päätin toteuttaa varjon konkreettisenä, en vain museon valoilla toteutettavana. Huomasin haaveilevani valkoisesta varjosta, mustan rinnalla. Päätin sahata varjon vanerilevystä, veistosteni muotoja mukaillen, tämän jälkeen poltin kaasulla levyt mustaksi, peittäen toisella vanerin palalla, siluetin muotoisen kohdan levystä. Näin sain aikaan valkoisen varjon, poltettuun pintaan. Aukaisin vielä lisää veistämällä valkoista varjoa.

Asetin teoksen työhuoneeseen esille ja katsoin sitä loppukevään, tehden joitain pieniä muutoksia veistoksen pintaan.

Luonnos (Con Amore), 2014

Edellisen työn aikana ajatus korkeasta työstä oli jo hiukan kypsynyt. Piirsin roikkuvia torsoja kolmiomaisessa telineessä, mietin korkeutta, kävin museolla mittailemassa. Löysin työhuoneen pihalta muutaman oksan ja rakensin niistä pienoismallin. Värjäsin oksat hiilellä mustaksi. Pidin pienoismallia pöydällä ja mallailin viereen jotain museon korkeimman kohdan näyttävää puun palaa, samassa mittakaavassa pienoismallin kanssa. Ajattelin tekeväni teoksen prosessina ilmaan piirtäen, olin haaveillut sen kaltaisesta työskentelystä jo pitkään. Mietin monta runkoa puuta tarvitsisin, soitin tutulle metsän omistajalle ja sovin tulevani kesällä kaatamaan puut, soitin myös Hyvinkään kaupungin puutarhurille ja sovin, mistä voisin hakea puun juurien paloja. Aikani pienoismallia katsoessani, keksin asettaa veistoksen seinälle ja totesin sen toimivan niin paremmin. Tajusin pienoismallin olevan, varjoineen, ikään kuin konkreettinen, kolmiulotteinen piirustus.

Tuonelan Joutsen, 2009-2014

Samaan aikaan pyörittelin työhuoneellani noin nyrkin kokoisia punasavesta muovaillemiäni ja muotin avulla monistamiäni, poltettuja sydän lihaksia vuodelta 2009. Sain idean Tuonelan Joutsenesta, joka kantaa edesmenneitä läheisiään selässään. Ymmärsin sydänkasan viittaavan myös suomalaisiin hautaröykkiöihin.

Muovailin punasavesta joutsenen pään ja pyrstön, vein poltettavaksi tutulle keraamikolle. Kasasin teoksen pöydälle ja jätin katseltavaksi.

Riippuvaa lihaa, 2014

Kesän aikana kaadoin riittävän määrän kieroön kasvaneista männyn runkoja tuttavani metsästä. Pidin kieroön kasvamista sinänsä triviaalina, mutta itselleni teoksen sisällön kannalta oleellisena yksityiskohtana. Raahasin puut pihalleni, kuorin ja pistin kuivumaan liiterin seinää vasten.

Syksyllä hain juurakoita kaupungin juurikasalta ja raahasin kaikki työhuoneeseeni. Tässä vaiheessa olin päättänyt, että työ nousee 300 cm:iin, joka on museon valokiskoja hiukan korkeammalla. Aloin työstää teosta, ilmaan piirtämällä. Järjestelin siis käsillä olevaa materiaalia työhuoneellani kasaten ja vapaasti kooten. Mielessäni kummitteli visuaalisena jälkenä, näkymä Saksassa näkemästäni syksyisestä puistosta, jossa puiden latvat oli muotoiltu leikkaamalla oksien kärjet pampulaksi. Mustat puut muodostivat näin leikattuna hyvin graafisen siluetin taivasta vasten. Tämä näkymä johti siihen, että hakkasin kirveellä kolmiomaiset muodot puun runkojen oksien kärkiin.

Ymmärsin näin tehdessäni käsitteleväni jollain tasolla vanhenemista ja väkivaltaa. Tekoprosessissa en tiedä välttämättä, mitä olen tekemässä, vaan seuraan intuitiotani. Olin kiinnostunut voiko väkivaltainen teko työhuoneella siirtyä tapahtuneen eleen kautta osaksi katsojan kokemusta. Tämän vuoksi päätin katkaista, jotkut rungot puristamalla ne ruuvipenkkiin, jolloin ne voi katkaista riuhtaisemalla.

Kun olin kasannut installaation, mustasin teosta hiilellä. Hiili ei tehnyt teosta mielestäni tarpeeksi mustaksi ja päätin polttaa osan teoksesta. Purin installaation, vein sen pihalleni poltettavaksi ja kasasin teoksen uudestaan. Jätin teoksen työhuoneelle hautumaan, mutta en palannut siihen enää. Teos oli valmis.

Still Life 2015

Olen asunut lähellä Riihimäellä sijaitsevaa Suomen Lasimuseota yli kaksikymmentä vuotta ja tullut siksi käyneeksi useita kertoja siellä. Erityisen kiehtovaksi olen kokenut museon alakerran, missä kerrotaan lasinvalmistuksen historiasta ja tekniikasta. Olen usein pysähtynyt katsomaan lepästä tehtyjä muotteja ja miettinyt niiden tekotapoja ja päästävyyttä. Muotteja katsellessani en ajatellut käyttäjä lasia teosteni materiaalina. Koin, että lasissa on omat tekniset haasteensa, jotka olivat minulle vieraita. Lasia on käytetty suomalaisessa kuvanveistossa olemattoman vähän. Tämän vuoksi liitin lasin käytön pääasiassa taideteollisuuteen. Koin haastavaksi hypätä sille alueelle. Olen teoksissani usein hyvin tietoinen taidehistoriasta ja siksi minulle oli tärkeää tutustua lasin tekemisen historiaan. Näin teinkin tiedostamatta, että tämä voisi johtaa lasin käyttöön omassa työssäni. Tämä ”tutkimustyö” johti hajanaisiin ideoihin ja ajatuksiin lasisista veistoksista myös osana omaa tuotantoa.

Keväällä 2014 sain näyttelykutsun Miina Äkkijyrkältä. Riihimäen kaupunki oli järjestämässä Illuusio-nimistä kesänäyttelyä Riihimäen vanhalle lasitehtaalle. Näyttelyyn oli kutsuttu Äkkijyrkkä, joka päätti kutsua kolme lähellä asuvaa kuvanveistäjää: Anneli Sipiläisen, Radoslaw Grytan ja minut. Kaupungin toivomuksesta näyttelyyn kutsuttiin myös korun tekijöitä sekä tehtaalla työskenteleviä lasinpuhaltajia. Näyttelyn avajaisissa tutustuin Osuuskunta Lasismin lasinpuhaltajiin. Kerroin, että olen kiinnostunut tekemään

veistoksia lasista. Tähän mennessä olinkin jo keksinyt idean, joka tuli toteuttaa lasiin. Mielestäni särkyvissä, läpinäkyvissä ja poreilevissa juureksissa oli lähtökohtaisesti jotain hyvin humoristista ja tragikoomista. Olin päättänyt tehdä lasisia juureksia.

Keskusteluissa lasintekijöiden kanssa selvisi, että lasia on mahdollisuus puhaltaa muottiin. Sain puhaltajilta, teknisiä neuvoja. Muovailin plastoliinista, lantun, porkkanan, sipulin, punajuuren sekä kyssäkaalin hiukan mallejani eli oikeita juureksia, suurempaan kokoon. Valoin muotit molokiitti-kipsi seoksella. (Molokiitti kestää kipsiä paremmin lämpöä.) Puhallutin teokset Lasismissa Riihimäellä. Ensimmäiseen työhön tein vanerista ja puusta seinälle kiinnitettävät poltetut jalustat. Jalustat myötäilevät teoksen orgaanisia muotoja ja muodostavat hiilen mustan varjon teokselle. Muuten varjot syntyvät teokseen valolla.

Olin itse paikalla puhaltamisen ajan ja opin lisää lasin mahdollisuuksia. Päätin muovilla vielä suuremman lantun, pyysin heitä puhaltamaan niin monta kappaletta kuin muotti kesti. Pyysin myös laittamaan kaikkiin mahdollisimman paljon poretta, joka aikaan saadaan ripottelemalla puhaltamisen jälkeen ruokasoodaa lasin pintaan. Yhdestä "lantusta" pore unohtui. Seitsemän poreilevaa "lanttua" sommittelin kasaksi, yksinäisen, erilaisen "lantun" nostin erikseen.

Aluksi molempien teosten nimenä oli : Juurekset. Tiesin kuitenkin teosten liittyvän asetelmien pitkään traditioon. Ranskaksi asetelma on Nature Morte, englanniksi Still Life. Asetelma on mielestäni teennäinen sana ja kielitieteilijöiden muodostama se käsittääkseni onkin. Asetelma ei kerro mitään teoksen sisällöstä, se on teknisen toteutuksen kuvaus. Valitsin teoksille englannin Still Life, koska se tuo mieleeni myös sana parin: Yhä elämää.

Lätäköiden äärellä, 2015

Keväällä 2015 osallistuin Kuvataideakatemiassa keramiikka kurssille. Olin kurssista hyvin innostunut, Lahden Taideinstituutissa ei keramiikkaa opetettu ja olin kokenut tämän puutteena. Olin oppinut keramiikan teon kollegoiltani ja keramiikan ammattilaisilta kyselemällä. Koin etten tiedä, enkä osaa riittävästi toteuttaakseni ideoitani.

Erytisesti minua kiinnosti tehdä mahdollisimman ohutta ja repaleista jälkeä. Kävelyretkilläni olin katsellut ja ottanut kuvia sateen jälkeisistä lätäköistä, joihin heijastui ympäröivä maailma. Muistin lapsuudessani lukemani sadun, jossa tyttö hyppää lätäkköön ja joutui maailmaan, jossa tavat ja tottumukset olivat ylösalaisin.

Piirsin luonnoksia ja keskustelin kurssin opettajan Hannele Heinon kanssa. Ymmärsin, että saveen kannattaa lisätä paperimassaa, jotta siitä voi tehdä ohutta muotoa. Kaulin, painelin ja revin "laatat" kurssilla. Käsittelin pintaa monella tapaa, roiskimalla eri savilaatuja lietettynä, läiskimällä omenapuun oksilla, mikä itsestänikin, ympäristön lisäksi, oli aivan järjetöntä. Tällä kaikella pyrin sattuman mahdollisimman suureen osuuteen teoksessa. Suorastaan toivoin virheitä, halkeamia ja särkyviä. Halusin mielessäni haastaa keramiikan tekoon liittämäni virheiden välttelyn.

Lätäkököt poltettiin Akatemiolla. Tämän jälkeen liimasin töihin taakse lasikuitukangasta tueksi sekä mustat puiset kehykset, jotta laatat ovat irti seinästä ripustettaessa. Tiesin, että näin saan valaistuksella kaikki revityt reunat ja halkeamat varjoiksi seinään.

Vein työt työhuoneelleni, ripustin seinään ja jatkoin patinoimista vielä musteella ja mustalla miranolilla. Musteella sain aikaiseksi matta mustan, miranolilla kiiltävän pinnan.

Jätin työn seinälle kesän ajaksi, en palannut siihen enää.

KUVANKEVÄT FORUM BOX HELSINKI 7.5-29.5 2016

Kellarista, 2015- 2016

Syksyllä 2015 luonnostelin piirtämällä liljaa, jonka halusin päättyvän aniliininpunaiseen varjoon. Varjon myötä lasi tuli osaksi teoksen materiaali valintoja. Haaveissani oli rakentaa valtava leikkokukka, joka on rennosti asetettu seinälle.

Itse kukka-osan, joka oli matkan varrella muuttunut atsaleaksi, päätin tehdä haavasta vaalean värin vuoksi. Männyn juuri oli valmiina tulossa osaksi teosta. Sitten aloin kyllästyä toistamaan itseäni ja kaipasin jotain uutta materiaali valintoihini. Olin jo pitkään miettinyt miksi en käyttäisi valmisesineitä tai taideteollisia tuotteita puumateriaalina. Teoksen työnimenä oli keittiöstä - kellariin ja niinpä päätin ostaa vanhan keittiön tuolin ja käyttää sen osana teosta. Päätin lyödä tuolin kirveillä säpäleiksi ja rakentaa sitten uudestaan ehdottomasti niin, ettei uusi rakenne muistuta tuolia, mutta jostain ehjänä säilyvästä liitoksesta tuolin saattaa tunnistaa.

Tuoli, taideteollisuus esineenä, johti siihen, että päätin antaa lasinpuhaltajien suhteellisen vapaasti, piirustusteni pohjalta rakentaa lasiset osat. Ajattelin heidän, koulutuksensa vuoksi, tekevän jotain taideteollisuuteen viittaavaa, näin kävikin. Mielestäni tämä ratkaisu liitti tuoli-materiaalin yhtenäisesti osaksi teosta.

Olen jo pitkään rakentanut harkiten valot ja niiden luomat varjot näyttelytiloissa. Nyt päätin ottaa varjon osaksi koko työskentelyprosessia. Rakensin siis teosta, ottaen kaiken aikaa huomioon varjot, joita teos loi seinään. Tämä johti siihen, että myös valo ja kaksi valo-lähdettä, lamppua tuli konkreettiseksi osaksi teosta.

MUUTTUIKO MIKÄÄN

Kun yli kahdenkymmenen työskentelyn jälkeen altistaa itsensä opiskelulle, on tietenkin kiinnostavaa miettiä onko sillä vaikutusta taiteelliseen työskentelyyn: Ei juurikaan, mutta vähän kuitenkin.

Eriyisen kiinnostavaa oli kuulla eri taidekäsityksiä ja näkemyksiä edustavien kollegoiden havaintoja omista töistä. Suomessa on, aivan turhaan, jonkinlainen vaikenemisen perinne tai tapa: Jos teoksista ei erityisesti pidetä ollaan hiljaa. (Vaikkapa Saksassa näin ei todellakaan toimita, vaan mielipide ja tunnelmat sanotaan saman tien, tekijän läsnä ollessa. Minkä olen kokenut hyvin vapauttavana ja kiinnostavana.) Tämä ei tarkoita, ettemme arvostaisi kyseisiä teoksia, mutta nämä teokset vain edustavat taidetta, joka ei resonoi voimakkaasti meissä, tämän vuoksi olemme kohteliaasti hiljaa.

Seminaareissa ja muissa opiskelusta johtuvista kohtaamisissa kollegoideni oli pakko sanoa jotain, siitähän heille maksetaan. Kommentit olivat antoisia ja auttoivat myös minua ymmärtämään paremmin heidän työskentelyään. Keskustelut saivat minussa liikkeelle ajatusprosesseja, joita tuskin olisi alkanut ilman näitä kohtaamisia. Konkreettisesti tämä on nähtävissä kriittisyydessä, millä pohdin tulevia teosnimiäni.

KIITOS

Kiitän antoisista keskusteluista ja kommentteista työni äärellä: Jan – Erik Anderson, Martta Heikkilä, Willu Jaanisoo, Suvi Lehtinen Tarja Pitkänen-Walter, James Prevett, Anssi Pulkkinen, Riikka Puronen, Liina Siib, Jyrki Siukonen sekä Annu Vertanen.

Eriyiskiitos perheelleni: Karhun pojille ja Äidilleni, jotka ovat aina tukeneet minua taiteellisessa työssäni.

Juurekset 2014

Luonnos (Con Amore) 2014

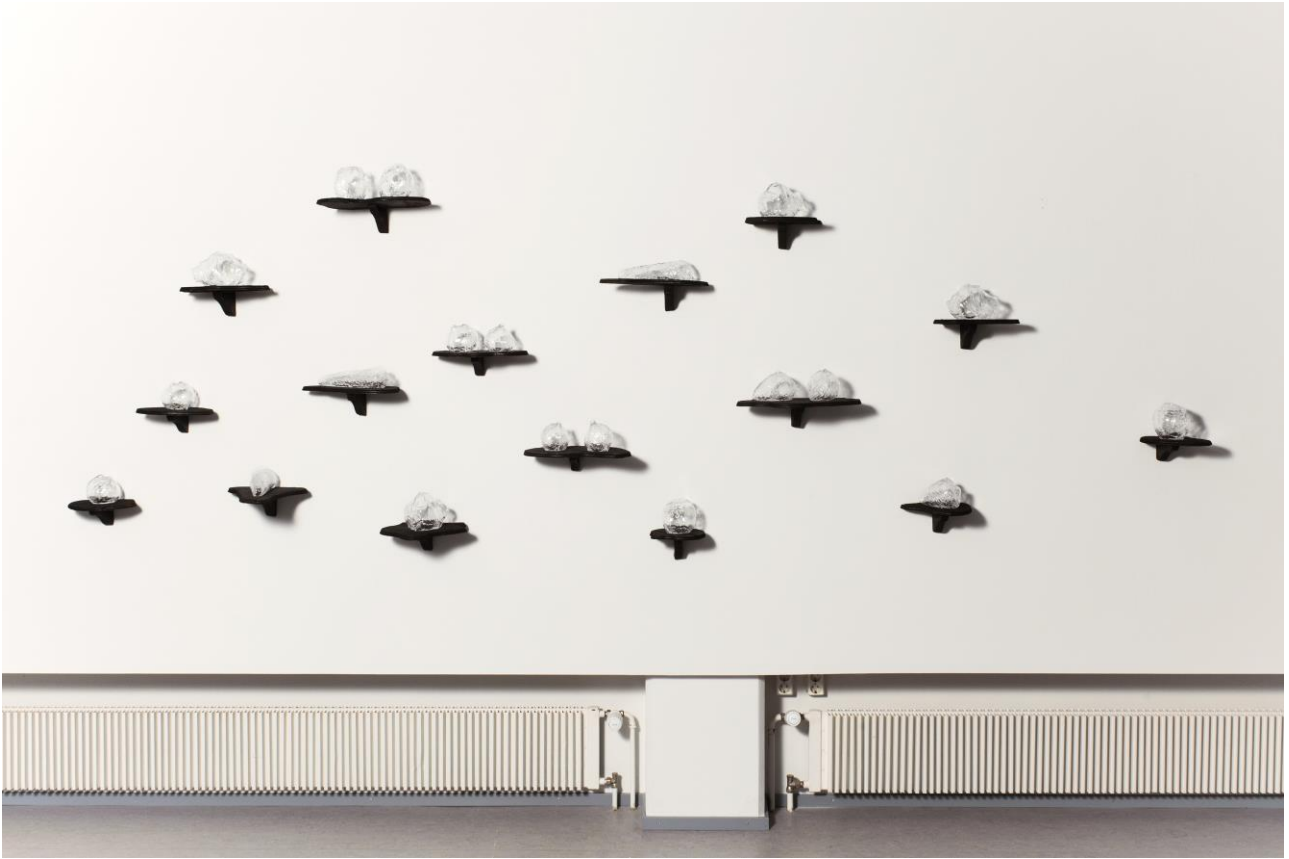
Tuonelan Joutsen 2009-2014

Luonnos (Con Amore) 2014

Riippuvaa lihaa 2014

Still Life 2015

Still Life 2015 (yksityiskohta)

Still Life 2015

Lätäköiden äärellä 2015

Kellarista 2015-16

1. Juurekset 2014

Mänty, haapa, leppä, poltettu vaneri

76 x 116 x 114 cm

85 x 148 x 118 cm

50 x 173 x 113 cm

Kuva: Nick Tulinen

2. Luonnos (Con Amore) 2014

Mänty,hiili,punaliitu

34 x 60 x 80 cm

Kuva: Nick Tulinen

3. Tuonelan Joutsen, 2009-2014

keramiikka

31 x 30 x 68 cm

Kuva : Nick Tulinen

4. Riippuvaa Lihaa 2014

Mänty, poltettu leppä

300 x 670 x 660 cm

Kuva: Nick Tulinen

5. Still Life 2015

Lasi, poltettu vaneri

140 x 430 x 40 cm

Kuva : Nick Tulinen

6. Still Life 2015

Lasi

69 x 77 x 55 cm

32x 20 x 23 cm

Kuva Nick Tulinen

7. Lätäköiden äärellä 2015

Keramiikka

165 x 415 x 10 cm

Kuva : Nick Tulinen

8. Kellarista 2015-2016

Koivu, mänty, haapa, leppä, lasi, maali, sellakka, valo

253 x 360 x 130 cm

Kuva: Harri Tahvanainen